

متن پرسش

سلام استاد: ما در عین اینکه شاکر حضور مردمی در این انتخابات هستیم، باید بپذیریم که در مواجهه با جبهه گسترده و وسیع و پر قدرت استکبار ضربه هایی خورده ایم و دچار ریزش هایی شده ایم. و البته این طبیعت یک نبرد تاریخی و مواجهه جهانی و تمدنی است. منتها نکته ی عمیقی که در اینجا وجود دارد و معمولاً از کنارش به آسانی عبور می شود این هست که: این ریزش ها و قهرها سطحی است و عمقی ندارد. اتفاقاً آنچه عمقی و عمیق است، تنفس وجودی و عهد قلبی ملت با انقلاب اسلامی است که در مراحل مختلف انقلاب اسلامی بعضاً ظهور یافته است. چرا که اگر عهد قلبی ملت با انقلاب اسلامی سست یا گسسته شده بود، تا الان باید طوفان اراده ی ملی، صد بار این نظام را زیر و زبر کرده بود. در سال ۵۷ مردم ابتدا با «لا» و «الّا»یی مواجه شدند. ابتدا عهد قلبی ملت با رژیم قبلی گسسته شد (لا) و همزمان عهد جدیدی با حقیقت انقلاب اسلامی در درون ملت بسته شد (الّا). الان هم اگر حقیقتاً و قلباً اکثریت ملت از انقلاب اسلامی و جمهوری اسلامی برگشته باشند شبیه همان طوفان ۵۷ طلوع می کرد. بنده راز آرامش و امید بی انتهای مقام معظم رهبری را در همین نکته می دانم که ایشان به خوبی از «عهد قلبی» ملت با انقلاب اسلامی آگاه هستند و رفتارهای ناهنجار «سطحی و زبانی» چیزی از امید و آرامش دریاگونه ی ایشان کم نمی کند. عذرخواهم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به گفته جناب حافظ: «سِرِّ خدا که عارفِ سالک به کس نگفت / در حیرتم که باده فروش از کجا شنید!!» چه اندازه این نگاه را که متذکر آن هستید؛ نگاهی واقعی می دانم. نمی دانم چگونه باید آن را فریاد زد که وجدان تاریخی این ملت که از طریق حضرت روح الله «رضوان الله تعالی علیه» و شهدا به میان آمده؛ متوجه حقیقت این انقلاب است، هرچند به هر حال مردم از بعضی جهات گله مندند، ولی نه آنچنان که کام دشمنان را شیرین کنند که آنها باید این آرزو را به گور ببرند، بلکه از آن جهت که باید اعتراض آنها را درک کنیم.

اگر مدرنیته وضعی است تاریخی و جهانی، و از این جهت امکان عبور از آن نیست؛ باید متوجه باشیم که می توانیم آن وضع تاریخی را از آن خود کنیم ولی در بستر وضعیت تاریخی خود، بدون آن که لازم باشد وابسته جهان مدرن باشیم و استقلال خود را از دست بدهیم. و این با نظر به آرمان گرایی انقلاب اسلامی و با نظر به افقی که آن انقلاب مقابل ما می گشاید ممکن است، از آن جهت آن حضور در واقع حضور در تاریخی است که موجب تجدید عهد ما با سنت تاریخی مان می شود ولی با خلق زبانی جدید

و در بستر گفت‌وگو و دیالوگ. و ما نباید از این موضوع غافل شویم وگرنه موجب گسستی می‌شود که دشمنان ما به دنبال آن هستند. موفق باشید